

קירוב רחוקים

10:00

דרכי קירוב הרחוקים:

דוכני הנחת תפילין וחלוקת נרות-שבת או שיעורי תורה "מחופשים", סיפורי מופתים או הוכחות שכליות, גרעינים תורניים או ישיבות מיוחדות לבעלי-תשובה, הוראה בבתי-ספר חילוניים או ערוצי תקשורת ייעודיים, ואולי מרכזים להפצת יהדות בהודו?

בית חרושת? הרב יהודה ויינברג שליט"א, ישיבת "אש התורה" כשאבי, הרב נח ויינברג זצ"ל, שנפטר בי"א שבט, עמד לפני פתיחת ישיבה לבעלי תשובה, פנה לראש הישיבה שלו בכדי לקבל את ברכתו ואת רשותו לפתיחת הישיבה. רבו ששמע את רצונו של אבי זצ"ל ואת תוכניותיו אמר לו: "בית חרושת לבעלי תשובה?! אין כזה דבר! זה לא יעבוד".

אך אבי התעקש ואמר לו: רבי, הרי כתוב שהיהודים צמאים לעשות רצון קונם, אם אתן לאדם צמא לשתות מים האם הוא לא ישתה?! ועוד כתוב בחז"ל: "תורה צויה לנו משה מורשה" - אל תקרא מורשה אלא מאורסה - התורה היא כארוסתו של האדם, ואם אציג בפני אדם את ארוסתו האם יפנה את גבו אלי? כששמע זאת רבו נתן לו את ברכתו להמשך הדרך. קירוב רחוקים בימים הללו לא יכול להיעשות בדרך של בית חרושת. אין אפשרות שאינו מאמין וחי שנים רבות ללא קשר עם אלוקים, יוכל להשתנות בלילה אחד, ולכן צריך להציג את דרך התורה בצורה מכובדת ומושכת, כדי לגרום לאנשים לעשות את הצעד הראשון ולהתקרב. כמו שאם תציע בצורה לא מכובדת משקה לאדם שחזר מדרך ארוכה - הוא לא ייקח, או אם ננסה להציע שידוך לחבר, אך לא בזהירות ובמשנה רגישות אין סיכוי לשידוך כזה לצאת לדרך, כך גם בקירוב רחוקים.

ישנו צימאון גדול לתורת ה', אך עם זאת דרך הקירוב צריכה להיות בצורה שתגרום לאדם לחזור מרצונו, ולרצות ללמוד ולהעמיק עוד ועוד. הדרך היחידה שאפשר לגרום לאדם להכיר ולבנות את מערכת יחסיו עם אלוקים, היא על-ידי שמציגים בפניו את התורה ואת יופייה ואז בן-אדם ירצה להתקשר ולהעמיק את הקשר לאלוקיו ולתורתו - בעיקר מיוזמתו.

התורה כשמה כן היא - הוראה, "תורת חיים" - היא ההוראה לחיים. ובכל שלב שבו נמצא האדם יוכל למצוא בתורה את ההוראה לחיים. עם-ישראל הוא עם מיוחד שבו כל אחד ואחד רוצה להתעלות בכל זמן. החובה שלנו היא להכיר בין התורה הנפלאה הזאת לעם המיוחד הזה, מתוך תפיסה שההכרות הראשונית נעשתה בזמן מתן תורה ועכשיו אנחנו מחדשים אותה.

נביא מספר דוגמאות: הרי כל אחד מאיתנו מכיר את מצוות "ואהבת לרעך כמוך", אך האם אפשר להכריח בן אדם לאהוב את השני? האם אהבה היא כוח עליון או שאהבה היא רגש שבונים אותו? אם נציג בפני האנשים את הדרך שבה התורה מלמדת את האדם לאהוב את האדם השני - נקרב אנשים לתורה. אם ניקח את הציווי להקפיד על כבוד האדם וחירותו ולא לשעבד יהודי, שהוא אחד מהיסודות שעליהם מבוססים ערכי היהדות, ונשווה אותו לממלכות קדומות כרומי וכדו' שהתבססו על כוח האדם ועל התפיסה של "כל דאליים - הוא זה ששולט", נלמד איך לנהוג ולהקפיד על כבוד האדם וחשיבותו, וכך נתקשר אל השם, אל האהבה האמתית והכבוד האמיתי.

קירוב רחוקים

התורה גם נותנת לנו את הכלים להבין ולהפיק את מלוא התועלת מחיי היום-יום, ואפילו ללא קשר ישיר ליהדות, משום שהרבה אנשים שאינם קשורים ליהדות היו רוצים לדעת למשל האם כל ההנאות בעולם, כגון לאכול ארוחה טובה, היא שוות ערך להנאה שיש לנו מילדינו, ואם-כן איך יוכל האדם להחליט היכן "להשקיע" את זמנו.

תורת החיים נותנת הוראות לכל הדברים האלו, ועל-ידי העמקה ולימוד תכנים אלו, ניתן לקרב אנשים לתורה.

אמון באמונה: קודם כל צריך לזכור ולהרגיש ("וידעת היום והשבות אל לבבך") שכולנו, כל אחד מעם ישראל - הינו הבן של המלך, והמלך אוהב אותנו אהבה אין סופית, בלי שום קשר למצב שבו הוא נמצא.

אדרבא - ככל שהבן מתקרב לאבא - האבא יותר שמח, וככל שהבן מתרחק כך כואב לאבא, והאבא יותר מתגעגע וחפץ בקרבתו של הבן.

פשוט כי האבא - המלך - מלך מלכי המלכים אוהב אותו בלי סוף...

מפי מו"ר הרב יהושע שפירא שליט"א שמעתי הרבה פעמים שבדור שלנו ב"ה אין משבר אמונה. רובו המוחלט של עם ישראל מאמין שיש אלוקים, "כח עליון", "משהו" וכו'. המשבר החמור של הדור שלנו הוא דווקא משבר אמון.

כלומר, יש אלוקים, אז מה? מה זה קשור אלי? הבעיה היא באמון שהקב"ה הוא טוב, שהוא רוצה שיהיה לי טוב ולעולם כולו, שהוא רוצה אותי "פתחי לי אחותי רעייתי יונתי תמתי..." זה לא נשמע אמין...

כל מי שעוסק בתחום התשובה רואה בבירור את העובדה הזו.

היום כמעט אף אחד לא שואל "תוכיח לי שיש אלוקים", "איך התורה מסתדרת עם תיאוריית האבולוציה" וכדו'.

הרוב המוחלט של השאלות הם "אולי אתה מוכן להסביר לי מה הקטע, אם אלוקים הוא כל כך טוב, אז למה יש רע" וכד'.

אם אכן זאת הבעיה ממילא עיקר השליחות שלנו היא לחדש ולחזק את האמון.

לדבר בעיקר על הסוגיות של טוב ה', של הקשר של הקב"ה אלינו - לעם ישראל ולעולם כולו, של עין טובה - ללמוד לראות ולאבחן את הטוב, ולשים לב איך הטוב גובר על הרע בכל קנה מידה. וכמובן לזהות את הטוב הפנימי שבתוכנו ולשים אותו במרכז... וממילא העיסוק בטוב, והאמון בטוב, מוליד ומחזק את הקשר העמוק עם מקור הטוב...

(וזה גם הפירוש של המושג תשובה, לשוב לטוב הפנימי שלי, לשוב לטוב המוחלט, לה' יתברך).

עוד נקודה: הרבה פעמים כשמדברים בענייני תשובה לא טוב לבוא בעמדה של "מוכיח בשער" "בא אני אסביר לך איך אתה צריך להתנהג" אלא לבוא מתוך גישה של "אני רוצה להפגיש אותך עם משהו טוב שיש לי".

המדברים בסוגיות הגישה היא לא: "כך אתה צריך לחשוב" אלא "אני רוצה לספר לך מה אני חושב". מאוד צריך להשתדל לא להיכנס לפייט, לוויכוחים עקרים שמבצרים את העמדות. צריך לזהות ולהתחבר לטוב של השני. ותמיד תמיד יש בו הרבה מאוד טוב, ולהפגיש אותו עם הטוב שיש לי. חושך לא מגרשים במקלות, העיקר: מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך...

קירוב רחוקים

קירוב רחוקים: כתוב בפרשת דברים (דברים א, א) "אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל, בעבר הירדן, במדבר" וגו' "וחצרות, ודי זהב". יש כאן רמז נחמד להתנהגות הצדיק (וכן הנהגה לכל מי שרוצה להיות צדיק) לדבר דברי תורה, מוסר, ויראת שמים לכל, הן לציבור הן ליחיד, בכל מקום, ובכל מצב, כי תפקידנו בהאי עלמא הוא להתקרב להשי"ת ויראתו, ולקרב אחרים לכך, כי זה עיקר התכלית, וזה כל האדם. וזה שפרש"י "אלה הדברים" שהם דיבורי מוסר. "אשר דיבר משה" היינו הצדיק, "אל כל ישראל" "כל" לרבות את כל יהודי ממש, יהיה מי שיהיה ואפילו הוא מרוחק מאד מאד, כל זמן ששם ישראל עליו יש לקרבו, ולחזקו, ולעודדו ביראת שמים. בבחינת ולא ידח ממנו נידח (יחזקאל). כלל גדול לעסק קירוב רחוקים.

והשי"ת שמח עם עבודה זו שדואגים לקרב בניו אליו יותר מכל העבודות שבעולם! [וכמובן שמדובר באופן שהמקרב, דהיינו המשתדל לקרב (כי אין לנו אלא השתדלות, כי באמת הבחירה נשארת ביד כל אדם, אם להתקרב או לא) לא יכול להנזק, לא הוא ולא משפחתו (כגון : אם לצורך קירובו מכניס אדם רחוק מאד אצלו לביתו), דהיינו שבידו ובכוחו לשרוף כל הרע וכל הכפירות והדעות כוזביות, וכל טינפת התאוות, ודיבורי הבלי עוה"ז ותאוותיו של הרחוק שמנסה לקרבו. וכן באופן ששומר מרחק בינו לבין בני הבית. באופן שלא יוכל להשפיע עליהם במאומה, לרע, ולריחוק מהשי"ת ותוה"ק. אבל בלאו הכי בודאי שאסור לו לסכן את עצמו ואת משפחתו, משום ספק, ואפילו ודאי קירוב אחרים (כי אין היתר להנזק ולהזיק לו ולמשפחתו בשביל קירוב רחוקים). ו"כרמי שלי נטרתי", הוא כלל ברזל, שיש לשמור עליו].

והפסוק מונה והולך כל מיני מקומות, שמרמזים על כל מיני בחינות וטיפוסים ומדריגות רוחניות שונות ומשונות של בני אדם שאת כולם צריכים לקרב, וכן מרמזים על כל מיני מקומות מפגש עם הרחוקים, שבכולם צריכים לעסוק בקירובם. והיינו דקאמר קרא "בעבר הירדן" שזה רמז פיזי על בחי' חוץ לארץ, שבכל מקום שיהיה אפילו בחו"ל-יקרב כל יהודי שם. יראה איך שיראה ויהיה מי שיהיה. וכן "בעבר הירדן" מרמז על מי שעבר עבירות ועבר גבול הקדושה שעמו יש להתעסק "במדבר בערבה".

שהם מקומות שלא צומח וגודל שם שום פרי וירק, ואינו מקום יישוב, שבא לרמז על אנשים בדרגה נמוכה, שאינם אפילו בדרך ארץ, שהם בבחינת 'בור', שאפילו כבני אדם מן היישוב אינם, ולכאורה אין עם מי לדבר אל תאמר כן, כי הרבה הפתעות תגלה אם תנסה לקרבו בדיבורי אמת. ובודאי שצריך להיות מספיק חכם המקרב לדעת איך לגשת לאט לאט לכל אחד כפי "ראשו" וענינו בבחי' מעשה מאינדיק (היינו תרנגול הודו) כידוע סיפור רב ערך זה שסיפר רבינו נחמן מברסלב ז"ל, שהוא אבן יסוד לכל חכמת הפסיכולוגיה! כנודע ומפורסם. "מול סוף".

אפילו תפגוש יהודי שהוא מולך, והוא נראה להיות בסוף הדרך, בין שהוא קרוב לסוף חייו באופן טבעי מחמת זיקנה, בין שהוא קרוב לסוף חייו, כי הוא במצב שקץ בחייו והוא רח"ל מיואש לגמרי, וקרוב להיות מאבד את עצמו לדעת רח"ל ב"מ, בין שהוא רח"ל קרוב לשמד ממש, (לאחת הדתות הבודות, או

קירוב רחוקים

לאחת הכתות הכתות או קרוב לחילוניות, ואפילו עמוק בהם), עם כולם תתעסק, כי לא ידח (וכמובן באופן שברור שלעצמו זה לא יזיק).

"בין פארן". אפילו הוא בן תורה גדול מאד.

בחי' הופיע מהר פארן למסירת התורה. (ובמליצות "פארן" א גרויסער אקס). "ובין תופל". שנראה שאין בו טעם וריח ואין עם מי לדבר.

"ולבן". אפילו הוא זקן מאד.

"וחצרות". היינו בן תורה הנטוע בחצרות בית ה'. א"נ רמז לשכנים שבחצר.

"ודי זהב" היינו המשוקעים בתאוות ממון שקשה להפרידם מכך.

עם כולם יש לדבר ביראת שמים ולנסות לקרבם אכי"ר.